

στησι, κατὰ πὼς ἡ γραφή φαίνεται, ὅπου ἔχουνε καὶ κράζεται πληρωμένος καὶ περιπλέον ἄλλα ἕτερα ρεάλια δύο διὰ τὴν μπορτάδα του, ὁμοίως καὶ δι' ἄλλα ρεάλια ἑπτὰ ὅπου τοῦ ἔχουνε εἰσὲ φυλάξι τοῦ αὐτοῦ Πεταλᾶ, ὁ αὐτὸς Πέτρος τὰ ἔλαβε καὶ αὐτὰ εἰς τὸ παρὸν ἀπὸ τὸν ἄνωθεν σ(ινιὸ)ρ Πεταλᾶ καὶ κράζεται εὐχαριστημένος διὰ ὅλα τὰ ἄνωθεν καὶ μὲ τὰ καλά τους, ὡς εἵπαμεν, σίμουλ καὶ ἰνσόλιδουμ νὰ τὸν μαντενίρουν καὶ σολλεβάρουν ἐσυμφώνησαν καὶ ἀπὸ κάθε ἐναντιότητα καὶ σωματικῶς καὶ πὲρ πάττο ἐσπρέσσο καὶ τὰ ἐξῆς:

† νοῦτζος προγέρακας ¹⁾ μαρτυρῶ τὰ ἄνωθε,

† στέφανος δούκας ²⁾ μαρτυρῶ τὰ ἄνωθε.

17.

Δάνειον τῆς 10 Ἰουνίου 1672. Νοτάριος Χ. Βασμοῦλος ³⁾ (Βιβλ. 1 σ. 81).

† 1672 Ἰουνίου 10. Τὴν σήμερον οἱ παρόντες μ(ισσὲ)ρ Γιάννης Ρουσέας ⁴⁾ τοῦ ποτὲ Νικήτα καὶ μ(ισσὲ)ρ Γερόλυμος ὁ υἱὸς του λαβαίνουνε ἀπὸ τὸν παρόντα κὺρ Νικόλα Νίκλο τοῦ π(ο)τ(ἐ) Γιάννη τώρη ⁵⁾ εἰς τὸ παρὸν μετρητῶς καὶ χειροδοτῶς τὴν σοῦμμα ριάλια εἴκοσι, Ν^ο 20, ἀσημένια, γιοῦστα τοῦ πέζου ⁶⁾ καὶ καλῆς στάμπας, δανεικά, χάρις φιλίας, δίχως κανένα σημάδι, τὰ ὅποια ὑπόσχονται ὁμοῦ καὶ ἰνσόλιδουμ νὰν τοῦ τὰ ἐπιστρέψουν εἰς πᾶσα του καλὴ ἀναζήτησι, ὁμπλιγάροντας τὰ καλά τους καὶ σωματικῶς ἕως τὴν τελεία ἀποπληρωμὴ καὶ ἄλλο χρέος δὲν τοῦ θέλουνε ἕως τὴν σήμερον εἰς μαρτυρίας τοῦ κάτωθεν. Ἐτῆι θέλει βεβαιώσει καὶ ὁ ἄνωθεν Γερόλυμος.

† Δημήτρης Χαριάτης ⁷⁾ μαρτυρῶ τὰ ἄνωθε

† γερόλυμος ρουσία βεβαιόνω τὰ ἄνωθε.

¹⁾ νοῦτζος Προγέρακας. Νοῦτζος, ὁ = Γιαννοῦτσος (Ἰωάννης) Βλ. Α. Μπούτουρα, ἔνθ. ἄνωτ. σ. 72.

²⁾ στέφανος δούκας. Δούκας Χριστοφᾶς ἐκ Μυτιλήνης μαρτυρεῖται ἐν Ζακύνθῳ τῷ 1653.

³⁾ Χριστόφαλος Βασμοῦλος. Συμβολαιογράφος Ζακύνθου ἀπὸ 14 Ἰουλίου 1671-3 Δεκεμβρίου 1689.

⁴⁾ Γιάννης Ρουσέας. Οἰκογ. ἐν Ζακύνθῳ. Ρουσέας καὶ σήμερον ἐπαντᾷ ὡς οἰκογ. ἐπών. ἐν Μάνη.

⁵⁾ τώρη = τώρα. Ὁ τύπος τῆς λ. καὶ ἀλλαχοῦ. Βέρβена, Ἀμισός, Χίος. Βλ. Κ. Ἀμάντου, Χιακὸν Γλωσσάριον σ. 69.

⁶⁾ γιοῦστα τοῦ πέζου = ἀκριβοῦς ζυγίσεως.

⁷⁾ Δημήτρης Χαριάτης. Οἰκογ. ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων τῆς νήσου τῶν ἐγγεγραμμένων ἐν τῇ χρυσοβίβλῳ. Ἑτέρα οἰκογ. ἐκ Κυθήρων μαρτυρεῖται ἐν τῇ νήσῳ τῷ 1674. Τὸ ἐπώνυμον καὶ ἐν Μάνη ἔνθα καὶ ὁ τύπος Χαριάτος. Βλ. Ν. Ἑλληνομν. 14 (1917) σ. 70. Ἐν Μάνη καὶ χωρίον Χαριά ἢ, ἧς ὁ κάτοικος Χαριάτης.

